

[Strona Główna](#) > ... > [Wyszukiwanie Przedstawicieli Zawodów Prawniczych](#) > [Rodzaje Zawodów Prawniczych](#) [Slovenia](#)

Rodzaje zawodów prawniczych

Autor treści:

Słowenia

Słowenia

Na tej stronie przedstawiono przegląd zawodów prawniczych w Słowenii.

Organizacja zawodów prawniczych

Zawody prawnicze

W Republice Słowenii osoba z wyższym wykształceniem prawniczym lub osoba, która ukończyła studia prawnicze pierwszego i drugiego stopnia według systemu bolońskiego, może wykonywać szereg zawodów związanych z wymiarem sprawiedliwości, w tym zawód sędziego, prokuratora, radcy Prokuratorii, adwokata i notariusza.

Prokuratorzy (*tožilci*)

Organizacja

Zgodnie z art. 135 konstytucji prokuratorzy (*državni tožilci*) przygotowują i przedstawiają zarzuty w sprawach karnych. Ponadto prokuratorom przysługują inne uprawnienia przewidziane w ustawie. Zakres ich uprawnień oraz organizację regulują przede wszystkim ustawa o prokuraturze (Zakon o državnem tožilstvu) oraz ustawa o postępowaniu karnym (Zakon o kazenskem postopku).

W Słowenii istnieje 11 biur prokuratury okręgowej (okrožno državno tožilstvo) – w miastach Celje, Koper, Kranj, Krško, Lublana, Maribor, Murska Sobota, Nova Gorica, Novo Mesto, Ptuj, Slovenj Gradec, Wyspecjalizowana Prokuratura Krajowa (Specializirano državno tožilstvo) działająca na szczeblu krajowym oraz [Biuro Prokuratora Generalnego Republiki Słowenii](#) (Vrhovno državno tožilstvo Republike Slovenije) w Lublanie.

Wyspecjalizowana Prokuratura Krajowa jest odpowiedzialna za ściganie przestępstw w obszarze zorganizowanej przestępczości tradycyjnej i gospodarczej, terroryzmu, korupcji i innych rodzajów przestępstw, których wykrywanie i ściganie wymaga udziału specjalnie zorganizowanych i wyszkolonych prokuratorów. W ramach tej prokuratury, jako niezależna jednostka organizacyjna, działa również specjalny wydział do spraw dochodzeń i ścigania urzędników posiadających szczególne uprawnienia (Odelek za preiskovanje in pregon uradnih oseb s posebnimi pooblastili, tj. wydział ds. szczególnych dochodzeń, zwany *posebni oddelek*). Prokuratorzy tego wydziału ds. szczególnych dochodzeń są odpowiedzialni za ściganie przestępstw popełnianych przez funkcjonariuszy policji, urzędników różnych agencji spraw wewnętrznych posiadających uprawnienia do ścigania, funkcjonariuszy żandarmerii wojskowej, funkcjonariuszy wywiadu i służb bezpieczeństwa Ministerstwa Obrony oraz funkcjonariuszy Słoweńskiej Agencji Wywiadu i Bezpieczeństwa. Udzielają oni również wsparcia funkcjonariuszom policji zatrudnionym w ramach wspomnianego wydziału.

Biuro Prokuratora Generalnego Republiki Słowenii to najwyższa w hierarchii jednostka prokuratury w kraju, w ramach której działają:

- prokuratorzy generalni (*vrhovni državni tožilci*) i apelacyjni (*višji državni tožilci*);
- prokuratorzy zatrudnieni na czas określony lub w niepełnym wymiarze czasu pracy.

Prokuratorzy apelacyjni reprezentują strony wnoszące środki odwoławcze w postępowaniach odwoławczych w sądach apelacyjnych (*višja sodišča*) w Słowenii. W Sądzie Najwyższym Republiki Słowenii (*Vrhovno sodišče Republike Slovenije*) – w postępowaniach, w których wniesiono nadzwyczajny środek zaskarżenia z zakresu prawa karnego oraz z zakresu prawa cywilnego i administracyjnego – strony są reprezentowane przez prokuratorów generalnych.

Prokuratura Generalna Republiki Słowenii jest zorganizowana w następujący sposób:

- trzy wydziały – Wydział Prawa Karnego (kazenski oddelek), Wydział Spraw Cywilnych i Administracyjnych (*civilno-upravni oddelek*) oraz Wydział Szkoleń i Nadzoru Eksperckiego (oddelek za *izobraževanje in strokovni nadzor*) – oraz
- Centrum Informacji Eksperckiej (*Strokovno informacijski center*), do którego zadań należy z jednej strony udzielanie pomocy eksperckiej w zakresie opodatkowania, finansów, rachunkowości i innych dziedzin, a z drugiej strony dbałość o rozwój i jednolitość usług przetwarzania informacji oraz zarządzanie nimi na potrzeby działalności prokuratury.

Rola i obowiązki

Najważniejszym zadaniem i obowiązkiem prokuratora jest ściganie przestępstw. W tym kontekście jest on odpowiedzialny za:

- podejmowanie wszystkich koniecznych kroków w celu wykrycia działalności przestępczej i ścigania sprawców oraz wspieranie czynności policji w toku postępowania przygotowawczego, w których policja działa w sposób organizacyjnie niezależny od prokuratora;
- składanie wniosków o przeprowadzenie dochodzenia;
- przygotowywanie i wnoszenie aktu oskarżenia do odpowiedniego sądu;
- oraz składanie apelacji od nieprawomocnych orzeczeń sądu oraz nadzwyczajnych środków zaskarżenia od prawomocnych orzeczeń sądu (apelacje od orzeczeń sądu pierwszej instancji w sprawach karnych wnosi prokurator, który wniósł akt oskarżenia w sądzie pierwszej instancji, natomiast nadzwyczajne środki zaskarżenia wnoszą prokuratorzy generalni).

Stosowne przepisy prawa karnego dają prokuratorom w określonych okolicznościach – w przypadku różnych form popełnienia przestępstwa – możliwość wyboru alternatywnych sposobów rozstrzygnięcia sprawy zamiast postępowania karnego. Obejmują one po pierwsze możliwość zawarcia ugody i warunkowe zawieszenie postępowania, w przypadku gdy podejrzany jest skłonny postępować zgodnie z decyzją prokuratora i wykonać określone przez niego czynności. Jeżeli ugoda lub warunkowe umorzenie postępowania jest właściwym rozwiązaniem, prokurator może odstąpić od wniesienia aktu oskarżenia, w następstwie czego sprawa nie będzie rozstrzygana w sądzie. Prokurator może również złożyć do sądu wniosek o skazanie bez rozprawy – w tym przypadku sąd nakłada na oskarżonego zaproponowaną określoną karę lub środek karny.

Prokuratura Generalna wykonuje ponadto zadania wykraczające poza zasadniczy zakres prawa karnego. Prokuratorzy generalni z jednego z trzech wydziałów Biura Prokuratora Generalnego – czyli Wydziału Spraw Cywilnych i Administracyjnych – mogą wnieść skargę kasacyjną (*zahteva za varstvo zakonitosti*) od orzeczenia sądu apelacyjnego w przypadku postępowań procesowych, nieprocesowych i innych postępowań sądowych w sprawach cywilnych. Warunkiem koniecznym do wniesienia tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia jest ochrona interesu publicznego, o istnieniu którego decyduje Prokurator Generalny. Strony postępowania nie mogą zatem wnosić skarg kasacyjnych.

Sędziowie (*sodniki*)

Organizacja

Sędziowie zawodowi i ławnicy

Status sędziego regulują art. 125–134 słoweńskiej konstytucji i ustawa o służbie sędziowskiej (*Zakon o sodniški službi*). Sędziowie są urzędnikami wybieranymi przez Zgromadzenie Narodowe (*Državni zbor*) na wniosek Rady Sądownictwa (*Sodni svet*). Sędzia powoływany jest na urząd dożywotnio, a ograniczenia wiekowe i warunki wyboru są określone w przepisach prawa.

Aby zostać wybranym na stanowisko sędziego, kandydat musi spełniać następujące warunki:

1. posiadać obywatelstwo słoweńskie i biegle posługiwać się językiem słoweńskim;
2. posiadać zdolność do czynności prawnych i odznaczać się dobrym ogólnym stanem zdrowia;
3. mieć ukończone 30 lat;
4. uzyskać tytuł zawodowy magistra prawa potwierdzony dyplomem ukończenia studiów wyższych w Słowenii lub tytuł zawodowy *bachelor of law* i *master of law* lub uzyskać porównywalne kwalifikacje w zakresie prawa za granicą, co jest poświadczane zagranicznym świadectwem potwierdzającym kwalifikacje, do którego załączono opinię dotyczącą kwalifikacji lub decyzję uznającą kwalifikacje do celów zawodowych, lub poświadczone dokumentem potwierdzającym nostryfikację (odłoża o nostryfikacji);
5. zdać państwowy egzamin prawniczy;
6. nie być skazanym za popełnienie przestępstwa umyślnego;
7. być osobą, wobec której nie skierowano ostatecznego aktu oskarżenia (*pravnomočna obtožnica*) lub zarzutów (*obtožni predlog*) w postępowaniu o popełnienie przestępstwa umyślnego ściganego z oskarżenia publicznego.

Po zakończeniu pełnienia urzędu sędziowie orzekający w postępowaniach przygotowawczych i głównych, których wydane orzeczenia naruszały prawa człowieka i podstawowe wolności, nie spełniają już kryteriów powołania na stanowisko sędziego.

Sędziowie są urzędnikami państwowymi, a w wykonywaniu swoich obowiązków podlegają przepisom konstytucji i ustaw. Urzędu sędziego nie można łączyć z pełnieniem innych funkcji w organach państwowych, w organach administracji lokalnej i w organach partii politycznych, a także z innymi funkcjami i rodzajami działalności określonymi w ustawie. W modelu kształcenia sędziów nie przewidziano specjalizacji. Główną dziedziną prawa, którą zajmuje się sędzia, określa się w ramach wewnętrznej organizacji danego sądu obejmującej, do celów rozstrzygania poszczególnych rodzajów sporów, różne wydziały, do których przydziela się sędziów zgodnie z rocznym planem pracy. Rada Sądownictwa Republiki Słowenii podejmuje decyzje w sprawie awansu sędziego na wyższe stanowisko i przeniesienia go do wyższej grupy zaszerogowania. Rada Sądownictwa kieruje także do Zgromadzenia Narodowego wnioski o odwołanie sędziego z urzędu, jeśli w związku z wykonywaniem obowiązków narusza on przepisy konstytucji, dopuszcza się poważnego naruszenia innych przepisów prawa lub też umyślnie popełnia przestępstwo poprzez nadużycie urzędu sędziego. Etapy rozwoju zawodowego sędziów są uregulowane w przepisach dotyczących systemu organizacji słoweńskich sądów. Sędziowie dzielą się na: sędziów sądów rejonowych (*okrajni sodniki*), sędziów sądów okręgowych (*okrožni sodniki*), sędziów sądów apelacyjnych (*višji sodniki*) i sędziów Sądu Najwyższego (*vrhovni sodniki*).

Sędziowie są zrzeszeni w Słoweńskim Stowarzyszeniu Sędziów, które należy do Międzynarodowego Stowarzyszenia Sędziów. Przynależność do stowarzyszenia jest dobrowolna.

W pracy organów sądownictwa obok sędziów zawodowych (*poklicni sodniki*) mogą uczestniczyć obywatele występujący w charakterze ławników (*sodniki porotniki*). O ile prawo nie stanowi inaczej, w sytuacji gdy przepisy przewidują, że postępowanie należy przeprowadzić przed składem sędziowskim, w składzie orzekającym zasiada jeden sędzia zawodowy – pełniący funkcję przewodniczącego – oraz dwóch ławników. O ile prawo nie stanowi inaczej, w sytuacji gdy przepisy przewidują, że postępowanie należy przeprowadzić przed pięcioosobowym składem sędziowskim, w składzie orzekającym zasiada dwóch sędziów zawodowych – w tym jeden pełniący funkcję przewodniczącego – oraz trzech ławników w charakterze członków składu orzekającego. Na ławnika może zostać powołany każdy obywatel Republiki Słoweńskiej, który ukończył co najmniej 30 lat, nie był skazany prawomocnym wyrokiem za popełnienie przestępstwa ściganego z oskarżenia publicznego, jest nieskazitelnego charakteru, odznacza się dobrym ogólnym stanem zdrowia na potrzeby pełnienia urzędu i biegle posługuje się językiem słoweńskim. Kadencja ławnika trwa osiem lat i może zostać odnowiona. Prezes każdego sądu apelacyjnego powołuje i odwołuje ławników sądów rejonowych znajdujących się w okręgu podlegającym właściwości sądu apelacyjnego.

Rada Sądownictwa Republiki Słowenii

[Rada Sądownictwa Republiki Słowenii](#) (Sodni svet) jest organem centralnym odpowiedzialnym za regulację zawodu sędziego.

Rada Sądownictwa składa się z 11 członków.

Zgromadzenie Narodowe – na wniosek Prezydenta Republiki Słowenkiej – wybiera pięciu członków Rady Sądownictwa spośród profesorów prawa, prokuratorów i adwokatów; sześciu członków jest wybieranych spośród kandydatów zgłoszonych przez sędziów pełniących urząd sędziowski w pełnym wymiarze czasu pracy. Członkowie Rady Sądownictwa wybierają spośród siebie przewodniczącego.

Funkcje Rady Sądownictwa są następujące:

Rada Sądownictwa pełni następujące funkcje na mocy przepisów regulujących funkcjonowanie sądów i służby sędziowskiej:

1. w odniesieniu do wyboru, powoływania i odwoływania sędziów oraz prezesów i wiceprezesów sądów:

- wydawanie wstępnej opinii w ramach procedury powoływania prezesa Sądu Najwyższego,
- przedstawianie Zgromadzeniu Narodowemu kandydatów na stanowisko sędziego Sądu Najwyższego,
- powoływanie i odwoływanie prezesów i wiceprezesów sądów, z wyjątkiem prezesa Sądu Najwyższego,
- wybór kandydatów na nieobsadzone stanowiska sędziowskie,
- przedstawianie Zgromadzeniu Narodowemu kandydatów na stanowisko sędziego,
- powoływanie sędziów na nieobsadzone stanowiska sędziowskie,
- wydawanie uzasadnionej opinii w ramach procedury odwołania prezesa Sądu Najwyższego,
- powiadomienie Zgromadzenia Narodowego o prawomocnym wyroku skazującym sędziego,
- kierowanie do Zgromadzenia Narodowego wniosków dotyczących odwołania sędziego,
- wydawanie deklaratoryjnych decyzji w przedmiocie zakończenia pełnienia urzędu sędziego lub służby sędziowskiej;

2. w odniesieniu do innych kwestii kadrowych dotyczących sędziów przy podejmowaniu decyzji w sprawie:

- niepołączalności stanowiska sędziego z innymi funkcjami,
- awansu na wyższe stanowisko sędziowskie,
- przyspieszonego przeniesienia do wyższej grupy zaszeregowania, awansu na stanowisko sędziego wyższej rangi (*svetnik*) lub na wyższe stanowisko sędziowskie,
- nadzwyczajnych awansów na wyższe stanowiska sędziowskie,
- potwierdzenia, że sędzia jest niezdolny do pełnienia służby sędziowskiej,
- wniosku o usunięcie naruszenia popełnionego przez sędziego, który uważa, że jego niezawisłość została w jakikolwiek sposób naruszona,
- odwołań od decyzji o przeniesieniu lub powołaniu na stanowisko sędziego, powierzeniu określonej funkcji w systemie sądownictwa lub powołaniu na stanowisko sędziego wyższej rangi oraz przeciwko decyzji o zaszeregowaniu do danej grupy zaszeregowania,
- przenoszenia sędziów,
- powołania sędziego do Sądu Konstytucyjnego Republiki Słowenii, Sądu Najwyższego, sądu apelacyjnego, wyspecjalizowanego wydziału sądu okręgowego, specjalnej służby w Radzie Sądownictwa, ośrodku szkolenia kadr wymiaru sprawiedliwości lub, w przypadku bardziej wymagającej pracy technicznej, ministerstwie,
- zwolnienia ze służby sędziowskiej,
- przyznawania stypendiów sędziowskich;

3. w odniesieniu do postępowań dyscyplinarnych:

- powoływanie organów dyscyplinarnych,
- kierowanie wniosków o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego przeciwko sędziemu,
- wykonanie kary dyscyplinarnej wobec sędziego, jeżeli z mocy przepisów regulujących służbę sędziowską nałożono na niego karę dyscyplinarną w postaci zawieszenia awansu, obniżenia wynagrodzenia lub przeniesienia do innego sądu,
- podejmowanie decyzji w sprawie tymczasowego usunięcia ze służby sędziowskiej prezesa Sądu Najwyższego,
- rozpoznawanie zażalenia na postanowienie prezesa Sądu Najwyższego nakazujące tymczasowe usunięcie sędziego ze służby sędziowskiej;

4 inne zadania:

- przyjmowanie kryteriów wyboru kandydatów na stanowiska sędziowskie po uzyskaniu opinii ministra oraz

kryteriów jakości odnoszących się do wyników pracy sędziów do celów oceny sprawowanej przez nich służby;

- przyjmowanie kodeksu postępowania sądowego;
- powoływanie członków Komisji ds. Etyki Zawodowej (Komisija za etiko in integriteto);
- przyjmowanie wytycznych dotyczących procedury wyboru członków rad pracowniczych i przeprowadzanie wyborów,
- zatwierdzanie polityki wykrywania ryzyka i zarządzania nim oraz narażenia sądów na korupcję oraz monitorowanie wdrażania tej polityki;
- wydawanie wstępnej opinii dotyczącej schematu organizacyjnego jednostek sądowych
- wydawanie wstępnej opinii w ramach procedury określania liczby stanowisk sędziowskich w poszczególnych sądach,
- wydawanie opinii w sprawie rocznego sprawozdania Sądu Najwyższego dotyczącego skuteczności i efektywności sądów oraz w sprawie proponowanego planu finansowego dla sądów,
- wydawanie opinii dla Zgromadzenia Narodowego i ministerstwa w sprawie przepisów regulujących funkcjonowanie sądów i służby sędziowskiej,
- składanie wniosków o wszczęcie procedury kontroli konstytucyjności i legalności przepisów, jeżeli naruszają one status konstytucyjny lub prawa konstytucyjne sędziów,
- składanie uzasadnionych wniosków o kontrolę czynności podjętych w danej sprawie,
- wydawanie opinii w sprawie nakazów zatrzymania lub wszczęcia postępowania karnego.

Jeżeli przepisy prawa lub regulamin wewnętrzny nie stanowią inaczej, Rada Sądownictwa podejmuje uchwały w głosowaniu jawnym większością głosów wszystkich członków.

Rada Sądownictwa podejmuje uchwały większością dwóch trzecich głosów wszystkich członków w przypadku:

- wniosków dotyczących wyboru na stanowisko sędziego,
- powoływania i awansowania sędziów,
- powoływania i odwołania prezesów i wiceprezesów sądów,
- zaszeregowania do danej grupy,
- odwołania od decyzji o przeniesieniu lub powołaniu na stanowisko sędziego, powierzeniu określonej funkcji w systemie sądownictwa lub powołaniu na stanowisko sędziego wyższej rangi,
- odwołania od decyzji o zaszeregowaniu do danej grupy,
- wniosków o odwołanie sędziów,
- potwierdzenia, że sędzia jest niezdolny do pełnienia służby sędziowskiej,
- przyjęcia kryteriów wyboru kandydatów na stanowiska sędziowskie,
- przyjęcia kryteriów jakości odnoszących się do wyników pracy sędziów
- oraz innych zadań, jeżeli zostały przewidziane w przepisach prawa.

Zgodnie z regulaminem wewnętrznym Rada Sądownictwa może podejmować uchwały w innych sprawach i wówczas stanowi większością dwóch trzecich głosów wszystkich członków.

Adwokaci (*odvetniki*)

Zgodnie z art. 137 konstytucji Republiki Słowenii adwokatura (*odvetništvo*) to samodzielna, niezależna służba wchodząca w skład wymiaru sprawiedliwości, której funkcjonowanie zostało uregulowane ustawowo. Ustawa o zawodzie adwokata (Zakon o odvetništvu) stanowi, że wykonywanie obowiązków przez adwokata polega na udzielaniu porad prawnych, reprezentowaniu i obronie stron przed sądem i innymi organami państwowymi, sporządzaniu dokumentów i reprezentowaniu stron w stosunkach prawnych. Jedynie adwokat może reprezentować stronę przed sądem za wynagrodzeniem; w określonych przypadkach adwokata może zastępować aplikant.

Adwokatem może być każdy, kto spełnia następujące warunki:

1. jest obywatelem Słowenii;
2. posiada zdolność do czynności prawnych;
3. uzyskał jeden z niżej wymienionych tytułów zawodowych w Słowenii lub równoważne kwalifikacje za granicą uznane na mocy ustawy o uznawaniu i ocenie wykształcenia:
 - tytuł zawodowy magistra prawa potwierdzony dyplomem ukończenia studiów wyższych;
 - tytuł zawodowy bachelor of law i master of law;

- tytuł zawodowy *master of law* uzyskany po ukończeniu studiów drugiego stopnia zgodnie z programem bolońskim;
- 4. zdał państwowy egzamin prawniczy;
- 5. posiada czteroletnie doświadczenie zawodowe jako prawnik z wyższym wykształceniem prawniczym, w tym co najmniej przez rok po zdaniu państwowego egzaminu prawniczego wykonywał pracę pod nadzorem adwokata lub w kancelarii adwokackiej, sądzie, prokuraturze, Prokuraturii lub kancelarii notarialnej na podstawie umowy o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy;
- 6. biegle posługuje się językiem słoweńskim;
- 7. gwarantuje należyte wykonywanie zawodu adwokata;
- 8. posiada niezbędne wyposażenie i lokal do prowadzenia praktyki adwokackiej;
- 9. zdał egzamin ze znajomości ustawy o zawodzie adwokata, urzędowego cennika opłat za czynności adwokata i kodeksu postępowania adwokata w Słoweńskiej Izbie Adwokackiej (Odvetniška zbornica Slovenije).

W postępowaniu karnym wyłącznie adwokat może występować jako obrońca oskarżonego.

W sprawach cywilnych przed sądem rejonowym stroną może reprezentować dowolna osoba posiadająca pełną zdolność do czynności prawnych, natomiast do reprezentowania strony przed sądem okręgowym, sądem apelacyjnym lub Sądem Najwyższym może być upoważniony wyłącznie adwokat lub inna osoba, która złożyła państwowy egzamin adwokacki. W postępowaniu wynikającym ze złożenia nadzwyczajnego środka zaskarżenia istnieje przymus adwokacki (nie dotyczy to przypadku, w którym sama osoba będąca stroną lub jej ustawowy przedstawiciel złożyli państwowy egzamin prawniczy).

Zastępstwo procesowe jest obowiązkowe we wszystkich postępowaniach sądowych prowadzonych na podstawie ustawy o zdrowiu psychicznym (Zakon o duševnem zdravju).

Zagraniczny adwokat, który uzyskał prawo wykonywania zawodu adwokata w państwie pochodzenia, jest w Republice Słowenii – na warunkach określonych w ustawie o zawodzie adwokata – uprawniony do:

- świadczenia określonych usług adwokackich, które wiążą się z występowaniem w charakterze adwokata;
- prowadzenia praktyki adwokackiej i posługiwania się tytułem zawodowym uzyskanym w państwie pochodzenia;
- prowadzenia praktyki adwokackiej i posługiwania się tytułem zawodowym adwokata (*odvetnik*).

Państwem pochodzenia adwokata jest państwo, w którym jest on uprawniony do prowadzenia praktyki adwokackiej i posługiwania się tytułem zawodowym uzyskanym na podstawie przepisów tego państwa.

Zgodnie ze wspomnianą ustawą adwokatem z innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej jest adwokat, który posiada prawo wykonywania zawodu adwokata w dowolnym państwie członkowskim Unii Europejskiej i posługiwania się tytułem zawodowym uzyskanym zgodnie z przepisami tego państwa. Adwokat z innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej wpisywany jest na listę adwokatów zagranicznych, którzy mogą prowadzić praktykę adwokacką w Republice Słowenii, posługując się tytułem zawodowym adwokata, z uwzględnieniem wszystkich praw i obowiązków mających zastosowanie wobec praktykujących adwokatów, pod warunkiem że spełnia on przewidziane w ustawie warunki i zda egzamin ze znajomości prawa krajowego Republiki Słowenii. Więcej informacji na temat egzaminu i procedury związanej z jego złożeniem znajduje się w rozporządzeniu w sprawie egzaminu dla adwokatów zagranicznych (Uredba o preizkusnem izpitu za odvetnike iz drugih držav).

Adwokat może reklamować swoje usługi jedynie po spełnieniu określonych warunków, ponieważ ustawa zezwala jedynie na niektóre rodzaje reklamy usług adwokackich. Może on prowadzić praktykę indywidualną lub pracować w kancelarii adwokackiej. Organizacją skupiającą adwokatów, posiadającą własny regulamin i statut, jest Słoweńska Izba Adwokacka (Odvetniška zbornica Slovenije). Prawo do wykonywania zawodu adwokata nabywa się poprzez wpis na listę prowadzoną przez Słoweńską Izbę Adwokacką. Adwokaci, którzy osiągną określony stopień lub specjalizację w ramach kształcenia zawodowego, mogą pod pewnymi warunkami zwrócić się do Słoweńskiej Izby Adwokackiej o uznanie ich statusu adwokata-specjalisty. Opłaty za usługi adwokatów reguluje oficjalny cennik usług adwokackich przyjmowany przez Słoweńską Izbę Adwokacką po zatwierdzeniu przez Ministra Sprawiedliwości.

Prawnicze bazy danych

[Podstawowe przepisy dotyczące adwokatów](#) są dostępne w języku angielskim na stronach internetowych Izby Adwokackiej.

Na stronach internetowych Izby Adwokackiej znajduje się [wyszukiwarka](#) (w języku słoweńskim i angielskim), za pomocą której można wyszukać adwokatów według:

- imienia i nazwiska;
- regionu;
- znajomości języków obcych; oraz
- dziedzin specjalizacji.

Notariusze (*notarji*)

Organizacja

Artykuł 137 akapit drugi konstytucji Republiki Słowenii stanowi, że notariusze pełnią urząd publiczny regulowany ustawą. Ustawa o notariacie (Zakon o notariatu) stanowi, że: notariusze, jako osoby zaufania publicznego, sporządzają dokumenty publiczne dotyczące czynności prawnych, oświadczeń woli lub faktów, z których wynikają określone prawa; przechowują w depozycie dokumenty, środki pieniężne i papiery wartościowe celem ich przekazania osobom trzecim lub organom państwowym; na polecenie sądów wykonują zadania, które mogą być im powierzone zgodnie z przepisami prawa.

Aby zostać powołanym na urząd notariusza, kandydat musi spełniać następujące warunki:

1. posiadać obywatelstwo Republiki Słowenii, innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub Europejskiego Obszaru Gospodarczego lub posiadać obywatelstwo Konfederacji Szwajcarskiej lub państwa członkowskiego Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju;
2. posiadać zdolność do czynności prawnych i odznaczać się dobrym ogólnym stanem zdrowia;
3. uzyskać tytuł zawodowy magistra prawa potwierdzony dyplomem ukończenia studiów wyższych w Słowenii lub tytuł zawodowy *bachelor of law* i *master of law* lub uzyskać porównywalne kwalifikacje w zakresie prawa za granicą, co jest poświadczane zagranicznym świadectwem potwierdzającym kwalifikacje, do którego załączono opinię dotyczącą kwalifikacji lub decyzję uznającą kwalifikacje do celów zawodowych, lub poświadczone dokumentem potwierdzającym nostryfikację (odnośca o nostryfikacji);
4. zdać państwowy egzamin prawniczy;
5. posiadać pięcioletnie doświadczenie praktyczne jako osoba wykonująca zawód prawniczy, na które składa się co najmniej rok pracy pod nadzorem notariusza i rok pracy w sądzie lub pod nadzorem adwokata albo radcy Prokuraturii;
6. gwarantować należyte wykonywanie zawodu notariusza;
7. biegle posługiwać się językiem słoweńskim;
8. posiadać odpowiednie wyposażenie i lokal do prowadzenia praktyki notarialnej;
9. mieć nie więcej niż 64 lata.

Z zastrzeżeniem pkt 1 poprzedniego akapitu obywatele państwa, które nie jest państwem członkowskim Unii Europejskiej lub Europejskiego Obszaru Gospodarczego, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwem członkowskim Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju, mogą zostać notariuszami zgodnie z zasadami wzajemności prawnej i faktycznej.

Obowiązków notariusza nie można łączyć z obowiązkami adwokata ani ze sprawowaniem urzędu lub funkcji, z tytułu których przysługuje wynagrodzenie.

Notariusz nie może wykonywać czynności sprzecznych z powagą urzędu, narażających na szwank uczciwość wymaganą do wykonywania obowiązków notariusza lub takich, które mogą podważyć zaufanie do bezstronności notariusza lub wiarygodności sporządzanych przez niego dokumentów.

Notariusza powołuje na wolne stanowisko minister właściwy do spraw sprawiedliwości. Przed powołaniem notariusza minister właściwy do spraw sprawiedliwości zasięga opinii Izby Notarialnej Słowenii (Notarska zbornica Slovenije) w sprawie przedstawionych kandydatur. Liczba notariuszy jest ograniczona i ustalana na podstawie

kryteriów określonych przez Ministra Sprawiedliwości. W przypadku postępowania niezgodnego z przepisami notariusz zostanie odwołany przez Ministra Sprawiedliwości. Główną organizacją skupiającą notariuszy jest Izba Notarialna.

Notariusze mają prawny obowiązek członkostwa w [Izbie Notarialnej Słowenii](#).

Rola i obowiązki

Służba publiczna notariuszy polega przede wszystkim na sporządzaniu dokumentów publicznych i prywatnych, co jest bardzo istotne dla bezpieczeństwa obrotu prawnego.

Do dokumentów publicznych sporządzanych przez notariuszy należą akty notarialne i protokoły notarialne. Notariusz może wprowadzić sporządzić dowolną wiążącą strony umowę w formie pisemnej, jednak dla ważności określonych rodzajów umów i uchwał spółek publicznych i spółek z ograniczoną odpowiedzialnością na gruncie prawa słoweńskiego wymagana jest forma aktu notarialnego. Notariusz sporządza także testamenty. Ponadto czasami wymaga się poświadczenia przez notariusza kopii dokumentów i podpisów, aby potwierdzić ich ważność do celów dowodowych przed sądem. Na przechowanie u notariusza można oddać dokumenty i papiery wartościowe.

Prawnicze bazy danych

Na stronie internetowej Izby Notarialnej dostępny jest [wykaz wszystkich notariuszy](#) w Słowenii wraz z informacjami kontaktowymi oraz podstawową wyszukiwarką.

Izba Notarialna prowadzi trzy rejestry, które są dostępne na jej stronie:

- [rejestr notariuszy depozytariuszy](#) (register skrbniških notarjev),
- [rejestr umów o ustanowienie rachunku depozytowego](#) (register skrbniških pogodb),
- [centralny rejestr testamentów](#) (centralni register oporok).

Inne zawody prawnicze

[Asystenci sądowi \(Sodniški pomočnik\)](#) (372 Kb)

Radcy Prokuratorii (*državni odvetniki*)

Rolę radcy Prokuratorii określono w nowej ustawie o radcach Prokuratorii, która weszła w życie 20 listopada 2017 r. i przyniosła gruntowną zmianę instytucji radcy Prokuratorii.

Prokuratoria realizuje zadania w zakresie ochrony własności państwowej oraz innych praw i interesów państwa poprzez zastępstwo procesowe przed sądami i organami administracyjnymi Republiki Słowenii, przed zagranicznymi sądami i organami arbitrażowymi oraz międzynarodowymi sądami i organami arbitrażowymi; realizuje również zadania w zakresie doradztwa prawnego, polubownego rozstrzygania sporów na etapie postępowania przedsądowego oraz inne zadania określone w tej ustawie lub w innych przepisach prawa.

Zadania nałożone na Prokuratorię wykonują: prezes i zastępca prezesa Prokuratorii z urzędu oraz radcy Prokuratorii wyższej rangi, radcy Prokuratorii i aplikanci radcowscy, którzy obecnie mają status urzędników służby cywilnej. Aby zapobiegać powołaniom politycznym, w procedurze wyboru prezesa Prokuratorii oraz radców Prokuratorii wyższych rangą przewidziano uzyskanie opinii komisji niezależnych ekspertów, której zadaniem jest ocena odpowiedniości kandydatów.

Prezesa Prokuratorii powołuje rząd Republiki Słowenii na uzasadniony wniosek ministra sprawiedliwości po uzyskaniu opinii komisji, której powierzono zadanie oceny odpowiedniości kandydatów. Zastępcę prezesa Prokuratorii powołuje rząd Republiki Słowenii na wniosek prezesa Prokuratorii za zgodą ministra sprawiedliwości, przy czym wyboru dokonuje się spośród radców Prokuratorii wyższych rangą. Zarówno prezes Prokuratorii, jak i jego zastępca są wybierani na sześcioletnią kadencję z możliwością odnowienia. Pełnienie funkcji radcy Prokuratorii wyższego rangą, radcy Prokuratorii lub aplikanta radcowskiego wymaga nawiązania stosunku pracy, w ramach którego, oprócz szczególnych warunków określonych w ustawie o radcach Prokuratorii, należy również spełnić warunki określone w przepisach regulujących system służby cywilnej.

Radca Prokuratorii jest niezależny w wykonywaniu swoich obowiązków w zakresie zastępstwa procesowego.

Powiązane strony

[Informacje o zawodach prawniczych na stronie internetowej Biura Prokuratora Generalnego Republiki Słowenii](#)

[Informacje o zawodach prawniczych](#)

[Informacje o zawodach prawniczych na stronie internetowej słoweńskiego wymiaru sprawiedliwości](#)

[Informacje o zawodach prawniczych na stronie internetowej Słoweńskiej Izby Adwokackiej](#)

[Informacje o zawodach prawniczych na stronie internetowej Izby Notarialnej Słowenii](#)

[Informacje o zawodach prawniczych na stronie internetowej Prokuratorii](#)

■ Ostatnia aktualizacja: 07/01/2022

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwe państwo członkowskie. Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. Komisja Europejska nie przyjmuje żadnej odpowiedzialności w odniesieniu do danych lub informacji, które niniejszy dokument zawiera, lub do których się odnosi. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.